

Зоран Станковић, рођен је 09. новембра 1954. године у селу Теговишту у општини Владичин Хан, санитетски је генерал мајор у пензији. Станковић је био министар здравља и одбране у Влади Републике Србије, и министар одбране Србије и Црне Горе и начелник Војномедицинске академије (ВМА). Станковић је био и министар одбране у Савету министара Србије и Црне Горе све до раздруживања државне заједнице. Био је проглашаван за најбољег младог лекара у саставу санитетске службе ЈНА, најбољег старешину санитетске службе, а поред редовног унапређиван је три пута у више чинове, у чин мајора, потпуковника и санитетског генерал-мајора.

Основну школу завршио је у Цепу, гимназију у Владичином Хану, а Медицински факултет у Нишу 1980. године. Након одслуженог војног рока, завршио је Школу резервних официра и ступио је у активну војну службу. По завршеном обавезном лекарском стажу у Војној болници у Нишу прекомандован је у Пећ где од 1982. до 1985. године обавља дужност управника гарнизонске болнице. Непосредно по постављењу на ту дужност бива унапређен у чин поручника санитетске службе, а затим и проглашен за најбољег младог лекара у саставу санитетске службе ЈНА.

Последипломске студије из области судске медицине завршио је 1988. године на ВМА, а по завршетку специјализације распоређен је на место лекара форензичара у Институту за судску медицину ВМА. Као лекар-форензичар вршио је судско-медицинске експертизе за потребе војних и цивилних судова, а у два наврата и Вишег суда у

Солуну. Од краја 1991. до 1997. године вршио је обдукције посмртних остатака више од 5000 погинулих на ратним просторима бивше Југославије. Био је члан и председник Југословенског комитета за прикупљање података о повредама међународног хуманитарног права Владе СРЈ. Од 1992. године од стране Уједињених нација, са још 11 стручњака за судску медицину из целог света, а као једини са простора бивше Југославије, одређен је за обављање обдукција страдалих у оружаним сукобима на тим просторима. Од стране начелника Генералштаба проглашен је најбољим старешином санитетске службе за 1993. годину.

Подаци из обдукционих налаза, касније су му послужили за израду докторске дисертације коју је одбранио 1997. године. Исте године на основу прикупљене грађе предложио је оснивање тима за истраживање последица НАТО бомбардовања на подручју Републике Српске. У прошлости је више пута пружао експертску помоћ Хашком суду.

У чин санитетског генерал-мајора унапређен је 2001. године. Дужност начелника Института за судску медицину и Завода за патологију и судску медицину ВМА, обављао је све до 2002. године када је именован за начелника те установе. На овом положају остао је све до 2005. године.

Скупштина Државне заједнице Србије и Црне Горе изабрала га је 2005. године за министра одбране и члана Савета министара. Функцију министра одбране обављао је и након раздруживања Србије и Црне Горе, а на овом месту остао је до 2007. године, када је након избора конституисана нова Влада Републике Србије. 2011. године, постаје министар здравља у реконструисаној Влади Србије.

Учествовао је у писању више књига, објавио је преко педесет научних и стручних радова, био је сарадник у изради више документарних филмова и музејских поставки. О жртвама рата дражао је предавање у Кембриџу, Лондону, Паризу, Хагу, Утрехту, Амстердаму, Кијеву, као и парламентима Велике Британије и Украјине.

Ожењен је Марином са којом има ћерке близнакиње Иву и Ину.